

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/7/2025
Identifikačné číslo spisu: 8323202470
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:8323202470.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mgr. H. X., narodeného XX. S. XXXX, R., F. XXXX/X, právne zastúpeného advokátkou JUDr. Vlastou Pastorkovou, Snina, Strojárska 3998, IČO: 51339820, proti žalovanej NYLUS SK, s.r.o., Poprad, Hlavná 4512/96, IČO: 46131604, právne zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Bašistom, Poprad, Štefánikova 8, IČO: 37880381, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 13Csr/1/2023 o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 14. augusta 2024 č. k. 13CoR/1/2024-592, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. novembra 2023 č. k. 13Csr/1/2023-495 žalobu zamietol (výrok I.), žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho (v poradí tretieho) rozsudku poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolačí súd“ alebo „najvyšší súd“) sp. zn. 7Cdo/30/2023 zo dňa 28. júna 2023, v zmysle ktorého bolo v prejednávanej veci konštatované, že zásielka s rozhodcovským rozsudkom vydaným stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Rozhodcovská a mediačná, záujmové združenie právnických osôb, sp. zn. C./XXXX/XXXX zo dňa 02. novembra 2015 (ďalej aj len „rozhodcovský rozsudok“), nebola žalobcovi doručená a nenastala u neho fikcia doručenia pri doručovaní rozhodcovského rozsudku. Na tomto základe súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu bez skúmania dôvodov, ktoré žalobca uviedol v návrhu na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku.

1.2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne posúdil v zmysle ustanovení § 3, § 25, § 35, § 41, § 51 zákona č. 244/2004 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) a tiež ustanovení § 158 a § 47 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok.

1.3. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 zákona č. 160/2015

Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalovanej voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie rozhodol aj o trovách dovolacieho konania a žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 14. augusta 2024 č. k. 13CoR/1/2024-592 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil vo výroku I. tak, že rozhodcovský rozsudok zrušil (výrok I.) a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a dovolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II).

2.1. Proti výrokom I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie s poukazom na odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav a následne vec nesprávne právne posúdil. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, resp. zmenil a žalobe vyhovel.

2.2. Po preskúmaní odvolania dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dospel ku správne skutkovému záveru, že v danom prípade nedošlo k platnému doručeniu písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk v rámci rozhodcovského konania. Podľa dovolacieho súdu však následne súd prvej inštancie skutkovú otázku nesprávne právne posúdil v rozpore s § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní platného v rozhodnom čase. Podľa citovaného ustanovenia platilo, že rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený, ak priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s ustanoveniami zákona o rozhodcovskom konaní. Odvolací súd uviedol, že v konaní nebolo sporným, že právoplatnosť rozhodcovského rozsudku bola vyznačená na základe fikcie doručenia podľa § 25 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na záver najvyššieho súdu v jeho zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/30/2023, podľa ktorého bol uvedený postup v rozpore s zákonom o rozhodcovskom konaní, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca sa na doručovacej adrese v dňoch 25. až 27. novembra 2015 nezdržoval, čo je v rozpore s konštantnou judikatúrou aktuálnou v čase doručovania zásielky, v zmysle ktorej, ak sa adresát nezdržoval v mieste doručenia v čase prvého neúspešného pokusu o doručenie, nemohol byť doručovateľom ani upovedomený, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Uvedené spôsobuje, že nie je naplnená podmienka zdržiavania sa v mieste doručenia. Týmto došlo aj k situácii, ktorá je dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku a to tým, že priebeh rozhodcovského konania, konkrétne fáza doručovania rozhodcovského rozsudku a následné vyznačenie právoplatnosti tohto rozsudku bez splnenia podmienok pre náhradné doručovanie sú v rozpore s ustanoveniami o zákone o rozhodcovskom konaní, účinnom v čase vydania rozhodcovského rozsudku, ako aj v čase podania žaloby o jeho zrušenie. Podľa dovolacieho súdu mali tieto skutočnosti nepochybne rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd uviedol, že pokiaľ by skutočnosť týkajúca sa nezdržovania sa žalobcu v mieste doručenia v čas neúspešného pokusu o doručenie bola vyhodnotená správne, nepochybne by nemohlo dôjsť k vyznačeniu právoplatnosti na rozhodcovskom rozsudku, čo má zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Bez uvedeného by nemohlo následne dôjsť k iniciácii exekučného konania. Odvolací súd konštatoval, že námietku priebehu rozhodcovského konania vzniesol žalobca v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, kedy namietol, že rozhodcovský rozsudok mu nebol doručený zákonným spôsobom, a preto nemohol nadobudnúť právoplatnosť ani vykonateľnosť. Odvolací súd konštatoval, že vyššie naznačené konanie v rámci rozhodcovského konania napĺňa požiadavku v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) bod 4 zákona o rozhodcovskom konaní platného v rozhodnom čase.

2.3. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že postupom súdu prvej inštancie došlo k odmietnutiu spravodlivosti, keďže žalobca návrhom na zrušenie rozhodcovského rozsudku reagoval na zistenie, že je voči nemu vedené exekučné konanie na základe rozhodcovského rozsudku. Odvolací súd doplnil, že ak by návrh na zrušenie rozhodcovského rozsudku bol zamietnutý z dôvodu, že nedošlo k platnému doručeniu rozhodcovského rozsudku, následne by sa žalobca musel domáhať v exekučnom konaní ďalšou svojou aktivitou zastavenia exekúcie. Podľa dovolacieho súdu je takýto postup v rozpore s logickým záverom, že exekučné konanie nemôže byť vedené bez platného titulu, ktorým je v prejednávanej veci rozhodcovský rozsudok, ktorý v danom prípade nebol účinne doručený.

2.4. O trovách konania pred súdom prvej inštancie a o trovách dovolacieho konania rozhodol odvolací

súd v zmysle § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi vzhľadom na jeho plný úspech vo veci.

3. Žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) podala voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala výlučne z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Prípustnosť uplatneného dovolacieho dôvodu dovolateľka argumentovala v podstatnom tým, že odvolací súd sa podľa jej názoru odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vec nesprávne právne posúdil z hľadiska doručenia rozhodcovského rozsudku žalobcovi. Dovolateľka namietala, že odvolací súd nedostatočným spôsobom odôvodnil právnu úvahu, na základe ktorej rozhodol vo veci, v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Dovolateľka tiež namietala aj arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia. Ďalej uviedla, že rozhodcovský súd doručoval písomnosť v súlade so štandardnými predpokladmi a podmienkami na doručovanie písomností, písomnosť bola doručovaná na poslednú známu adresu žalobcu, a bola doručovaná s opakovanou výzvou na opätovné doručenie, následne mu bola zásielka uložená a po uplynutí lehoty, v ktorej bola táto zásielka uložená bola vrátená späť odosielateľovi, a je teda zrejmé, že na tejto doručovacej zásielke sa nachádzajú všetky podstatné skutočnosti. Odvolací súd konštatoval, že pokiaľ by skutočnosť týkajúca sa nezdržiavania sa žalobcu v mieste doručenia v čase neúspešného pokusu o doručenie bola vyhodnotená správne, nepochybne by nemohlo dôjsť k vyznačeniu právoplatnosti na rozhodcovskom rozsudku, čo má zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa dovolateľky odvolací súd však danú otázku posúdil len v hypotetickej rovine, bez toho, aby jej prisúdil právnu relevanciu alebo istotu právneho faktu. Dovolateľka mala za to, že všetky zákonné predpoklady pre vznik fikcie doručenia boli v tomto prípade splnené a dôkaz o údajnej neprítomnosti predložil žalobca až s odstupom troch rokov po podaní žaloby. V spojitosti s uvedenou argumentáciou dovolateľka poukázala na rozsudok dovolacieho súdu sp. zn. 4Sžo/35/2015, podľa ktorého sa fikcia doručenia považuje za vyvrátenú a právne účinky spojené s doručením zásielky nemôžu nastať iba v prípade, že neprítomnosť adresáta je preukázaná jasnými a nepochybnými dôkazmi. Dovolateľka dodala, že v prejednávanej veci je nepochybne potrebné prihliadnuť a dať právnu relevanciu skutočnosti, že žalobca ako konateľ obchodnej spoločnosti, ktorá bola primárnym dlžníkom v prejednávanej veci pred rozhodcovským súdom, vedel o prebiehajúcom rozhodcovskom konaní, keďže ako konateľ tejto obchodnej spoločnosti si prevzal zásielku o prebiehajúcom rozhodcovskom konaní a následne rovnako ako v prejednávanej veci už nepreberal písomnosti doručované rozhodcovským súdom, čo súdy vyhodnotili ako účelové konanie v snahe vyhnúť sa následkom rozhodcovského konania. Podľa dovolateľky išlo o špekulatívne a účelové konanie žalobcu, ktoré si v žiadnom prípade nezaslúži súdnu ochranu. V závere dovolania dovolateľka zdôraznila, že v zmysle § 25 zákona o rozhodcovskom konaní platí, že ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli inak, písomnosti sa považujú za doručené, ak boli doručené adresátovi osobne alebo do sídla, alebo na miesto podnikania adresáta, alebo na miesto jeho trvalého pobytu. Ak nemožno doručiť písomnosť adresátovi na nijakom z uvedených miest ani po vynaložení primeraného úsilia na zistenie tejto skutočnosti, písomnosti sa považujú za doručené, ak sú zaslané do posledného známeho sídla alebo miesta výkonu podnikania, alebo miesta trvalého pobytu adresáta doporučenou zásielkou alebo iným spôsobom, ktorý umožňuje overiť snahu doručiť písomnosti. Ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli inak, písomnosti sa považujú za prijaté odo dňa ich doručenia. Dovolateľka v dovolaní nesformulovala žiadnu právnu otázku.

3.2. Dovolateľka navrhla, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Navrhol, aby mu odvolací súd priznal trovy dovolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v prípade dovolania podaného v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v predmetnom ustanovení ide, čo žalovaná v danej právnej veci absolútne neučinila. Dovolaciu súdu navrhol, aby dovolanie odmietol, alternatívne zamietol, a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie

vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť podľa § 447 písm. f) CSP.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Pokiaľ zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. V zmysle § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Dovolaiteľka prípustnosť dovolania vyvodzovala výlučne z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Nesprávne právne posúdenie zo strany odvolacieho súdu vzhľadom na zásadu v tom, že odvolací súd v napadnutom rozsudku ustálil, že v prejednávanej veci nenastala fikcia doručenia rozhodcovského rozsudku. V súvislosti s označeným dovolacím dôvodom však dovolateľka nevymedzila žiadnu konkrétnu právnu otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (bod 3.1.).

10. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

11. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 421 CSP v spojení s § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

12. V prejednávanej veci dovolateľka vyjadrila nesúhlas so závermi odvolacieho súdu, ktorý podľa jej názoru vec nesprávne právne posúdil z hľadiska doručenia rozhodcovského rozsudku žalobcovi, konkrétne namietala, že v danej veci boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre vznik fikcie doručenia (rozhodcovského rozsudku). Svoju argumentáciu podporila poukazom na (jeden) rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4Sžo/35/2015 zo dňa 02. februára 2016 (bod 3.1.). Avšak popri tejto polemike dovolateľky so závermi odvolacieho súdu, z obsahu dovolania nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku (resp. otázky) riešenú odvolacím súdom považovala dovolateľka za podstatnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

13. Z rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska pre vec rozhodujúceho vyplýva záver o postupe v rozhodcovskom konaní v rozpore so zákonom, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca

sa na doručovacej adrese v dňoch 25. až 27. novembra 2015 nezdržiaval, čo je v rozpore s konštantnou judikatúrou aktuálnou v čase doručovania zásielky, v zmysle ktorej, ak sa adresát nezdržiaval v mieste doručenia v čase prvého neúspešného pokusu o doručenie, nemohol byť doručovateľom ani upovedomený, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Uvedené spôsobuje, že nie je naplnená podmienka zdržiavania sa v mieste doručenia. Týmto došlo k situácii, ktorá je dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že priebeh rozhodcovského konania, konkrétne fáza doručovania rozhodcovského rozsudku a následné vyznačenie právoplatnosti rozhodcovského rozsudku bez splnenia podmienok pre náhradné doručovanie bola v rozpore s ustanoveniami o zákone o rozhodcovskom konaní, účinnom v čase vydania rozhodcovského rozsudku, ako aj v čase podania žaloby o jeho zrušenie. Ak by skutočnosť týkajúca sa nezdržiavania sa žalobcu v mieste doručenia v čas neúspešného pokusu o doručenie bola vyhodnotená správne, podľa odvolacieho súdu by nepochybne nemohlo dôjsť k vyznačeniu právoplatnosti na rozhodcovskom rozsudku, čo má zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

14. Vychádzajúc z uvedeného v predchádzajúcom bode a z obsahu dovolania je potom možné bezpečne ustáliť, že dovolateľ dovolaním nepredkladá právnu otázku (odvolacím súdom riešenú odlišne od ustálenej praxe odvolacieho súdu), na ktorej by bolo založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, ktorou by tak bola založená prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho odvolacieho prieskumu.

15. Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, na ktorej bolo založené napadnuté rozhodnutie a neoznačí rozdielnú ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktoré judikáty, stanoviská alebo rozhodnutia mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky a vec posudzovali rozdielne. V opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017, sp. zn. 3Cdo/28/2017).

16. Navyše právne závery odvolacieho súdu umocňujúce dôvodnosť zrušenia rozhodcovského rozsudku nasledujú závery najvyššieho súdu vyslovené v ostatnom zrušujúcom uznesení sp. zn. 7Cdo/30/2023 vydanom v predmetnej právnej veci, podľa ktorých „V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe totiž platí, že platnému doručovaniu písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk v zmysle § 47 ods. 2 OSP nedôjde, ak sa adresát v mieste doručenia v čase doručovania nezdržiaval. Podľa § 47 ods. 2 OSP nie je rozhodujúce, či sa adresát v mieste doručenia zdržoval v čase uloženia zásielky, ale iba to, či sa tam zdržoval v čase prvého neúspešného pokusu o doručenie zásielky. V prípade, že sa adresát nezdržoval v mieste doručenia v čase prvého neúspešného pokusu o doručenie, nemohol byť doručovateľom ani upovedomený, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Zdržiavanie sa účastníka mimo územia obce, v ktorej má bydlisko na účely napr. dovolenky, liečenia, prípadne služobnej cesty, spôsobuje, že nie je naplnená podmienka zdržiavania sa v mieste doručenia.“

17. Žalovaná v rámci dovolacej argumentácie nesprávneho právneho posúdenia namietala (iba všeobecne) aj nepreskúmatelnosť a arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu. Vo vzťahu k uvedenému dovolací súd pripomína, že uvedené vady zmätočnosti nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania na základe neprávneho právneho posúdenia v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010,

3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014).

18. Na tomto mieste považuje dovolací súd za potrebné opakovane zdôrazniť to, že dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu procesu rigoróznejšieho a odborne náročnejšieho typického v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 a § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

19. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd nemohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum a dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako neprípustné.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.